

Arrest

nr. 238 545 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5000 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 november 2018, verklaart er zich op 5 november 2018 vluchteling.

1.2. Op 30 september 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Pashtou origine. U bent een soennitische moslim. U bent afkomstig uit het dorp Shahi Khel gelegen in het district Mehterlam van de provincie Laghman. U bent gehuwd en u hebt twee kinderen.

In 1386 (2007) studeerde u af aan de landbouwfaculteit van de universiteit van Nangarhar. Tussen 2007 en 2014 werkte u voor verschillende bouwbedrijven. U was werkzaam in de provincies Kunar, Wardak en Uruzgan. Op 7 maart 2014 vatte u een nieuwe job aan. U kreeg een aanstelling als administratief en financieel manager bij de 'Independent Electoral Complaints Commission' (IECC). U werd tewerkgesteld in de provinciale afdeling van Nuristan en u verbleef in het kader van uw nieuwe job in de provinciehoofdstad Parun. U voerde hoofdzakelijk administratieve taken uit zoals briefwisseling versturen, klasseren, rapporten opstellen en e-mails beantwoorden. De IECC hield zich in die periode bezig met de presidentsverkiezingen van 2014. Enkele maanden nadat u voor de IECC begon te werken, kreeg u problemen. U werd zeer regelmatig opgebeld door een lid van de Taliban. Er werd u gezegd dat de verkiezingen opgezet spel waren van de buitenlanders en dat u zich daarvan zou moeten distantiëren. Indien u niet zou stoppen met uw job dan zouden ze u doden. U besprak de bedreigingen met uw baas en hij raadde u aan de bedreigingen te negeren. Op 7 oktober 2015 werd u opnieuw telefonisch bedreigd. Een persoon die zichzelf omschreef als een secretaris van de Taliban zei dat u al gewaarschuwd werd en dat de dood gerechtvaardigd was van diegenen die betrokken waren bij het organiseren van de verkiezingen. Op 10 oktober 2015 was u bij uw familie in Shahi Khel. 's Ochtends vroeg verliet u samen met uw vader uw woning. U bleef even staan om een telefonische oproep van een vriend te beantwoorden, terwijl uw vader richting uw wagen stapte, toen er een explosie plaats vond. U verloor het bewustzijn en u werd zwaargewond overgebracht naar het ziekenhuis van Mehterlam. Uw vader overleed ten gevolge van de explosie. Toen u terug bij bewustzijn kwam, werd u ondervraagd door leden van de ANP (Afghan National Police) over de omstandigheden van de explosie. Tijdens deze ondervraging noemde u de naam van S.S., een notoir talibancommandant uit uw regio. Enkele dagen later voerden leden van de arbaki (ALP, Afghan Local Police) een veiligheidsoperatie uit in de regio Hafizano waar S.S. verbleef, waarbij enkele talibs gedood werden. Na zes maanden mocht u het ziekenhuis verlaten. U verbleef in het dorp Khair Abad bij uw oom waar u verder herstelde van uw verwondingen. Op 20 of 22 februari 2017 werd u opnieuw telefonisch bedreigd door de Taliban. Er werd gezegd dat het hun bedoeling geweest was u te doden, dat omwille van uw verklaringen veel mensen van hen gearresteerd en gedood werden en dat ze u opnieuw wilden treffen. U besloot Afghanistan te ontvluchten. In februari 2017 verliet u Mehterlam. U reisde via Kabul naar Nimruz om daar de grens met Iran over te steken. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Bosnië, Italië en Frankrijk, bereikte u uiteindelijk België op 4 november 2018. Op 5 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van 1 pagina van uw internationaal paspoort afgeleverd op 10 augustus 2016 te Kabul, uw originele taskara afgeleverd te Laghman, een vertaling van uw taskara, twee originele arbeidsovereenkomsten betreffende uw tewerkstelling bij de IECC, een kopie van de taskara's van uw vader, zoon, dochter en echtgenote, een originele badge van de IECC, een originele bankkaart van New Kabul Bank, een origineel overzicht van uw hogere studies, een originele aanbevelingsbrief van de universiteit van Nangarhar, een origineel getuigschrift middelbaar onderwijs van uw vader, een aanvraag medische expertise van 7 maart 2019, medische attesten (d.d. 18 december 2018, 27 november 2018, 21 december 2018, 19 november 2018, 31 januari 2019, 9 mei 2019), foto's van uw verwondingen, foto's van uw littekens en foto's van uw familie in Mehterlam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U haalde aan medische problemen te hebben en dit zowel op lichamelijk als op geestelijk vlak. Qua lichamelijke klachten stelde u dat er nog een stukje materiaal, wellicht ijzer, van bij een explosie in uw rug zit. U hebt vaak last van buikpijn, rugpijn en pijn aan uw arm (notities persoonlijk onderhoud CGVS van 8 augustus 2019, hierna CGVS2, pg 4). De medische attesten die u neerlegde maken in essentie melding van volgende bevindingen: littekens op uw linkerelleboog, littekens op uw buik en flanken, een hemicolectomie rechts (operatie waarbij een deel van de dikke darm verwijderd wordt) en een metalen balletje of kogel van zo'n 6mm nabij de tweede lendenwervel. Er werd nergens geattesteerd dat u omwille van deze lichamelijke letsels niet in staat zou zijn om in het kader van een persoonlijk onderhoud uw asielmotieven toe te lichten en vragen daaromtrent te beantwoorden. Op vlak van psychische klachten haalde u aan dat u aan concentratieproblemen lijdt en slapeloosheid. U zou beter slapen sinds u medicatie kreeg. U zou deze problemen kennen sinds u slachtoffer werd van een aanval jegens u.

U kreeg erg veel stress door deze aanslag en omwille van het trauma vergeet u dingen, zoals waar u uw glas met water gezet hebt of hebt u bijvoorbeeld moeite om personen die u kent te herkennen (CGVS2, pg 3). U bent daarvoor in behandeling bij een psycholoog en u neemt medicatie. U verwees doorheen het gehoor regelmatig naar uw geheugenproblemen. De medische attesten die u neerlegde beschrijven echter slechts zeer summier uw psychische klachten. U legt een attest voor van Dr. L. waarop vermeld wordt dat u aan 'trouble mnésique' lijdt (geheugenstoornis) en dat u daarvoor bij een psychiater gaat. Er wordt niet beschreven hoe deze geheugenstoornis gediagnosticeerd werd, noch hoe deze zich bij u uit of in welke mate deze geheugenproblemen zouden optreden. Dr L. is bovendien blijkens het attest geen psychiater. U legde ook een attest neer van Dr. V.D.P. waarop zeer summier vermeld wordt dat u aan post-traumatisch stress syndroom, paranoïde trekken en zelfmoordgedachten lijdt. Het tweede attest van Dr. V.D.P. stelt enkel (voor zover dit attest leesbaar is), dat u aan post-traumatisch stress syndroom lijdt en dat een langdurige psychologische en psychotherapeutische opvolging nodig is. Er wordt niet vermeld op welke wijze tot deze diagnose van PTSS werd gekomen. De psychiater attesteert geen geheugenproblemen, noch vermeldt het attest van de psychiater of en zo ja op welke wijze uw psychische klachten uw vermogen zouden kunnen beïnvloeden om uw asielmotieven uiteen te zetten en toe te lichten in het kader van een persoonlijk onderhoud. De door u neergelegde medische attesten, volstaan derhalve niet om in uwen hoofde bijzondere procedurele maatregelen te rechtvaardigen. De door u aangehaalde geheugenproblemen zijn niet op afdoende wijze geattesteerd om zonder meer te kunnen aannemen dat waar u gebrekkige verklaringen aflegde, dit het gevolg was van uw geheugenproblemen. De door uw voorgehouden geheugenproblemen bleken zich overigens uitermate selectief voor te doen tijdens het persoonlijk onderhoud. U legde doorheen de beide interviews gedetailleerde en omstandige verklaringen af op vele punten, waarbij u zich bijvoorbeeld exacte data en namen van personen kon herinneren, zodat het niet ernstig is dat u bij andere vragen voorhield dat u het antwoord moest schuldig blijven omwille van uw geheugenproblemen (zie ook infra). Uw vraag om uw persoonlijke notities te mogen gebruiken tijdens het persoonlijk onderhoud – u had notities meegebracht naar het persoonlijk onderhoud en u vroeg onderweg naar het gehoorlokaal of u deze notities mocht raadplegen tijdens het interview omwille van uw geheugenproblemen - werd in eerste instantie niet toegestaan, waarbij de protection officer voorstelde om het eerst zonder schriftelijke notities te proberen en dat er dan later kon bekeken worden wat te doen indien u echt iets wilde opzoeken of nakijken in uw persoonlijke notities tijdens het onderhoud (zie CGVS2, pg 2). U vroeg tijdens de loop van het tweede persoonlijk onderhoud geen enkele keer meer om uw notities te mogen raadplegen. Uit de antwoorden die u verstrekke bleek dat u de vragen goed begrepen had, hetgeen u ook bevestigde aan het einde van het interview (CGVS2, pg 16). Doorheen de beide persoonlijk onderhouds is gebleken dat u wel degelijk in staat was uw asielmotieven toe te lichten en vragen te beantwoorden, zodat er geen nood bleek te zijn aan bijzondere procedurele maatregelen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met

algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS van 7 mei 2019, hierna CGVS1, pg 2 en CGVS2, pg 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde verblijf in het district Mehterlam van de provincie Laghman van uw geboorte tot uw vertrek in februari 2017. Doorheen uw verklaringen, bleek dat u essentiële informatie achterhoudt voor het CGVS en dit hoogstwaarschijnlijk om een verblijf in een andere regio dan Mehterlam te verbergen.

Zo werd vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde over een aanzienlijke periode van uw leven. Dit kan enkel doen vermoeden dat u belangrijke informatie met betrekking tot deze periode wenst te verbergen ten overstaan van het CGVS. U verklaarde dat u in 1386 (2007) afstudeerde aan de universiteit van Nangarhar (CGVS1, pg 7). Dit blijkt ook uit de bewijsstukken die u neerlegde ter staving van uw hogere studies. U zou na uw studies voor verschillende bouwbedrijven gewerkt hebben en dit in verschillende Afghaanse provincies namelijk Kunar, Wardak (Maidan Shahr) en Uruzgan. U zou deze jobs uitgevoerd hebben gedurende meerdere jaren. U begon na uw studies bij de firma Alingar Alkozai, waarvoor u vier of vijf jaar zou gewerkt hebben als administratief medewerker. U kon zich slechts 1 project herinneren dat uitgevoerd werd door de firma Alingar Alkozai, namelijk de aanleg van een weg en een brug in het district Chawkay (provincie Kunar). U gaf aan dat er heel veel bouwprojecten waren geweest, zeker toen u voor Alingar Alkozai werkte, maar u kon zich geen andere projecten meer herinneren (CGVS2, pg 9). Vervolgens zou u 1 à 1,5 jaar in Maidan Shahr gewerkt hebben en 1 jaar in Uruzgan (CGVS2, pg 8, CGVS1, pg 7). U verklaarde dat u de namen van de firma's waar u voor werkte in Maidan Shahr en Uruzgan vergeten was (CGVS2, pg 8), wat toch opmerkelijk is. U kon zich de werkzaamheden van de firma in Uruzgan niet herinneren (CGVS1, pg 7). Nogmaals de kans geboden om iets te vertellen over de aard van de activiteiten van de firma waar u voor werkte, stelde u dat u zich helemaal niets kon herinneren over de projecten in Maidan Shahr en Uruzgan (CGVS1, pg 7). U kon aldus noch de namen van deze twee firma's waarvoor u zou gewerkt hebben geven, noch kon u enige concrete toelichting geven over de activiteiten van deze firma's. Dit is zeer frappant voor een hoogopgeleide persoon zoals u en komt niet aannemelijk over. Erop gewezen dat het merkwaardig was dat u zo weinig kon vertellen over deze jobs, gaf u aan dat u in coma gelegen hebt, dat u moeilijke momenten doormaakte en dat u bepaalde dingen niet meer weet (CGVS, pg 9). In dit verband dient opgemerkt te worden dat u uw geheugenverlies hoofdzakelijk inriep tijdens de persoonlijke onderhouden op momenten dat u er niet in slaagde de vragen te beantwoorden. Bij andere onderwerpen, bleek u hoegenaamd geen last te hebben van geheugenproblemen, hoewel ook daar vragen werden gesteld over gebeurtenissen en activiteiten die dateren van voor uw verwonding van 10 oktober 2015. Zo gaf u bijvoorbeeld enkele zeer concrete voorbeelden van klachten die door de IECC behandeld werden in de periode dat u in Parun zou gewerkt hebben, hanteerde u doorheen de persoonlijk onderhouden vlot data en gaf u gedetailleerde informatie over een aanslag uit 1388 (2009)

(zie bijvoorbeeld CGVS2, pg 7 en CGVS1, pg 8). Daarnaast verklaarde u dat u alle gebeurtenissen meemaakte en dat u van de tijd van de mujahideen kon begonnen (CGVS2, pg 8). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u vooral last bleek te hebben van geheugenproblemen op momenten dat de protection officer onderwerpen aansneed of vragen stelde, waarop u zich minder goed had voorbereid of die zaken betroffen waarover u niet de volledige waarheid wenste te vertellen. Zoals reeds gezegd werd, zijn de medische attesten die u neerlegde niet van dien aard dat ze het door u voorgehouden geheugenverlies kunnen aantonen. Er werd niet geattesteerd dat uw geheugenverlies zich op dergelijke selectieve wijze zou uiten. Uw geheugenproblemen vormen derhalve geen afdoende verschooning voor uw uiterst gebrekkige verklaringen met betrekking tot uw activiteiten in de periode 2007-2014. Het houdt geen steek dat u enerzijds veel details zou kunnen verstrekken over uw beroepsactiviteiten in Parun, en dat u anderzijds quasi niets meer zou kunnen vertellen over de jobs die u daarvoor uitoefende. U werd erop gewezen dat het niet geloofwaardig overkwam dat u dermate weinig kon vertellen over een periode van ongeveer zeven jaar in uw leven en er werd u nogmaals de kans geboden toelichting te geven over deze periode. Er werd benadrukt dat u geen informatie mag achterhouden en dat u indien u elders verbleven zou hebben in die periode, of andere activiteiten zou uitgevoerd hebben, verplicht was daarover te vertellen. U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen en zei dat u het op een juiste manier verteld had (CGVS2, pg 9).

Hierbij aansluitend dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw activiteiten in de periode na uw studies en voor uw job bij de IECC – een periode die bijna zeven jaar beslaat – hoewel u voor het overige goed gedocumenteerd bleek te zijn. Het totale gebrek aan documenten en de onaannemelijk vage verklaringen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden activiteiten in de periode 2007-2014. Hierdoor rijst de vraag wat uw activiteiten in deze periode wel waren en op welke plaats u die activiteiten dan zou hebben uitgeoefend.

Wat uw hospitalisatie in Afghanistan betreft, die volgens uw verklaringen zo'n zes maanden zou geduurd hebben, dient aangestipt te worden dat u ook deze periode niet kon staven met enig document. U legde enkele foto's neer waarop u te zien bent in een gewonde toestand. Uit deze foto's kan evenwel geenszins worden opgemaakt waar en wanneer ze genomen zijn. U legde geen enkel Afghaans medisch attest neer, wat toch zeer opmerkelijk is gezien de ernst van de verwondingen die u opliep, het gegeven dat u operaties diende te ondergaan en u ook na uw ontslag uit het ziekenhuis nog regelmatig een dokter diende te consulteren (CGVS2, pg 5). U zou thuis documenten liggen hebben met betrekking tot uw verblijf in het ziekenhuis. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u uw best zou doen om deze documenten alsnog te laten opsturen (CGVS1, pg 15). De documenten zouden echter in uw woning liggen, waardoor u het onveilig achtte voor uw familie om de documenten op te halen. De documenten zouden niet bij uw oom liggen, omdat jullie het huis zouden achtergelaten hebben zonder aan documenten te denken (CGVS1, pg 15). Het is echter niet aannemelijk dat u op geen enkele manier uw medische behandeling en hospitalisatie in Mehterlam zou kunnen staven. Ook nadat u uw woning verlaten had en reeds bij uw oom verbleef, moest u immers nog verschillende keren bij de dokter langs omdat u medicatie nodig had (CGVS2, pg 5), zodat documenten die deze doktersbezoeken zouden kunnen staven niet in uw woning in Shahi Khel zouden liggen. U zou ook de artsen die u behandelden of het ziekenhuis kunnen gecontacteerd hebben om documenten te bekomen, indien u het onveilig zou achten voor uw familieleden om documenten te gaan ophalen in uw woning in Shahi Khel. De vaststelling dat u geen enkel Afghaans medisch attest hebt neergelegd, doet dan ook twijfels rijzen over uw beweerde hospitalisatie in het Ali Khel ziekenhuis in Mehterlam (CGVS1, pg 13) en kan enkel doen vermoeden dat u op een andere plaats gehospitaliseerd werd.

Tevens hebt u uw verblijf in het district Mehterlam na uw hospitalisatie, niet aannemelijk kunnen maken. U verklaarde dat u na een verblijf in het ziekenhuis van ongeveer zes maanden bij uw maternale oom Z. ging wonen in Khair Abad, gelegen in de regio Omarzai (CGVS2, pg 6. Uw eigen dorp Shahi Khel ligt volgens uw verklaringen ook in de regio Omarzai (CGVS1, pg 4). Gezien u verklaarde op 10 oktober 2015 gewond geraakt te zijn, zou u derhalve vanaf het voorjaar van 2016 in Khair Abad verbleven hebben. U slaagde er zelf echter vreemd genoeg geenszins in uw terugkeer naar uw regio Omarzai te situeren in de tijd. De datum of de maand kon u niet geven en zelfs het seizoen wist u niet meer, waarna u opnieuw verwees naar uw geheugenproblemen (CGVS2, pg 5). U zou ginds tot februari 2017 ononderbroken gewoond hebben (CGVS2, pg 6, CGVS1, pg 4). U verklaarde enerzijds dat u in die periode de gebeurtenissen in uw regio niet volgde, omwille van uw gezondheidstoestand, anderzijds zou u toegang gehad hebben tot een computer en stelde u wel het nieuws te volgen en websites zoals BBC, Diwani en Azadi te bekijken. Uit uw verklaringen bleek ook dat u zich na een tijdje beter voelde, dat u dan terug buitenshuis kwam en dat u zich af en toe naar de stad Mehterlam of naar andere regio's begaf met de wagen (CGVS1, pg 19 en CGVS2, pg 16). Gelet op deze verklaringen en gezien u bij uw oom verbleef die als leerkracht aan de slag was (CGVS2, pg 14), mag aangenomen worden dat u niet volledig geïsoleerd van de buitenwereld leefde in deze periode en dat u wel degelijk op de hoogte zou zijn van belangrijke veiligheidsincidenten in uw regio.

Dit geldt des te meer gezien uw verklaring dat u zich wel degelijk nog verplaatste na uw ontslag uit het ziekenhuis, bijvoorbeeld om een dokter te raadplegen, om naar de stad te gaan of andere regio's, zodat u er rechtstreeks belang bij had om de hoogte te zijn van de veiligheidssituatie. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud kon u zich echter slechts enkele zaken herinneren die gebeurd zouden zijn in uw regio. U sprak over de Taliban die van de ene plaats naar de andere vertrokken, u herinnerde zich een incident waarbij de neef van uw moeder ontvoerd werd en terug vrij gelaten werd en u had gehoord dat de zoon van Man.Ma. (Mah.Mu.) door de Taliban werd getroffen middels een bomaanslag (CGVS1, pg 15). U kon hier voorts niets meer aan toevoegen (CGVS1, pg 15). U bleek niet spontaan te kunnen vertellen wat het laatste veiligheidsincident was waar u van gehoord had toen u nog in het district Mehterlam verbleef (CGVS, pg 2). U bleef vaag en zei dat u heel veel dingen kon vertellen over incidenten, maar dat u niet goed was in data (CGVS2, pg 7). U kon geen concreet en eenduidig antwoord bieden op de vraag wat het laatste was wat u gehoord had in de periode nadat u gewond was geraakt (CGVS2, pg 8). U stelde dat u uw hele leven in Laghman woonde en dat u alle gebeurtenissen meemaakte, dat u alles gezien hebt en dat u van de tijd van de mujahideen kan beginnen en dat na de aanval op u, de neef van uw moeder door de taliban werd gedood (CGVS2, pg 8). U kon zelf geen enkel ander voorbeeld meer aanbrengen van een gebeurtenis in uw regio of het ganse district bij uitbreiding in de periode na uw verwonding (CGVS2, pg 8). U stelde dat er veel gebeurde, maar dat u niet meer het verschil kan zien tussen een gebeurtenis voordat u gewond raakte of erna (CGVS2, pg 8). Vervolgens begon u dan alsnog een voorbeeld te geven, maar dit bleek over een aanslag in Kabul te gaan, terwijl u er toch ten overvloede werd toe aangespoord over recente gebeurtenissen uit uw eigen regio te vertellen teneinde uw recent verblijf in deze regio aan te tonen.

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of er een aanslag plaats vond op een controlepost in Omarzai in de periode dat u bij uw oom verbleef. U stelde dat er in die periode dat u er was, geen aanvallen waren (CGVS2, pg 15). Er waren volgens u geen gevechten of aanvallen geweest: "neen, er zijn geen gevechten geweest of aanvallen. Het is gewoon target killing in Omarzai", waarna u verwees naar het voorbeeld dat u tijdens het eerste onderhoud had gegeven en u van onderwerp veranderde door een ander voorbeeld aan te halen (CGVS2, pg 6). Dit voorbeeld, met betrekking tot ene S.Sh., bleek vervolgens van 2005 of 2006 te dateren (CGVS2, pg 7). Uit berichtgeving van juli 2016, die toegevoegd werd aan uw dossier, blijkt dat er gevechten waren tussen de Taliban en de overheid in de Omarzai regio. De Taliban rapporteerde een aanval op een post van de arbaki, waarbij verschillende doden en gewonden vielen en ook de tegenpartij maakt melding van gevechten op dat moment waarbij sprake van meerdere gewonden aan beiden zijden. Ook over vuurgevechten in de regio Omarzai had u niets gehoord (CGVS2, pg 7). Volgens Pajhwok (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) brak er echter in december 2016 een vuurgevecht uit in de Omarzai regio, waarbij verschillende burgers gewond raakten, onder andere een twaalfjarige jongen ten gevolge een mortierinslag. Het is niet aannemelijk dat het u geheel zou ontgaan zijn dat er in de periode voor uw vertrek in februari 2017, verschillende keren gevechten en aanvallen plaats vonden in uw eigen regio Omarzai. Een recente aanslag op een belangrijke figuur in uw district, de leider van de provinciale raad, bleek u ook niets te zeggen (CGVS2, pg 7). U bracht zelf een incident van 2009 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) ter sprake, maar u bleek helemaal niet op de hoogte te zijn van een aanslag op M.T.A. (CGVS2, pg 7). Volgens de beschikbare informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier werd in augustus 2016 een aanslag gepleegd op M.T.A., leider van de provinciale raad (provincial council chief). Hierbij raakten hijzelf en negen anderen gewond en kwamen twee personen om het leven. De aanslag door middel van een explosie vond plaats in de stad Mehterlam. Gezien u volgens uw verklaringen niet ver van de stad Mehterlam woonde (zie bijgevoegd kaartmateriaal en CGVS1, pg 4-5 en pg 12) en jullie voor boodschappen en dergelijke meer naar Mehterlam stad reden (CGVS1, pg 12), mag van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van opvallende veiligheidsincidenten in de stad Mehterlam.

De vaststelling dat u zelf amper voorbeelden kon geven van recente gebeurtenissen in het district Mehterlam, u de vragen hieromtrent trachtte te ontwijken door gebeurtenissen van vele jaren geleden aan te halen of zelfs een incident in Kabul te vernoemen en uw opvallende onwetendheid met betrekking tot gebeurtenissen waarover het CGVS informatie heeft teruggevonden, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u tot februari 2017 in Mehterlam zou verbleven hebben. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat u geen zicht wenste te bieden op de periode van uw hospitalisatie en de periode die daarop volgde en dat u essentiële informatie met betrekking tot deze periodes in uw leven verbergt.

Bijkomend werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw tewerkstelling voor de IECC op enkele punten gebrekkig waren, waardoor er eveneens vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw tewerkstelling voor de IECC in de door u voorgehouden periode. Volgens uw verklaringen en de arbeidsovereenkomsten die u neerlegde, begon u in maart 2014 voor de IECC te werken. Uw tweede contract liep af op 13 oktober 2015.

U beweerde dat de IECC alleen werkte tijdens de periode van de verkiezingen. Eens het duidelijk werd wie de nieuwe president zou worden, was de opdracht afgelopen (CGVS2, pg 10). Uit de beschikbare informatie (zie NDI Final Report: The 2014 Presidential and Provincial Council Elections in Afghanistan) blijkt evenwel dat de IECC in 2014 voor het eerst functioneerde als een permanent orgaan, waar de commissie voordien opgericht werd 120 dagen voor de verkiezing en ontbonden werd na de aankondiging van de definitieve verkiezingsuitslag. Dat u niet wist dat de IECC sinds 2014 als een permanent orgaan functioneerde, terwijl u net in die periode voor de IECC zou gewerkt hebben, is op zijn minst merkwaardig te noemen. U kon zich voorts niet herinneren hoe lang het duurde vooraleer het duidelijk werd dat Ashraf Ghani als winnaar zou aangeduid worden van de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS2, pg 10). Als redenen hiervoor stelde u dat de klachtencommissie stopte met werken eens de verkiezingen gedaan waren, dat u bij de financiële afdeling werkte en dat u ten derde geen lid was van een politieke partij en dat u daarom niet geïnteresseerd was daarin (CGVS2, pg 10). Het lijkt wel markant dat een werknemer van de IECC niet zou geïnteresseerd zijn in de afwikkeling van de verkiezingen en het uiteindelijke resultaat, te meer u volgens uw verklaringen eigenlijk geen job meer zou hebben eens het verkiezingsresultaat bekend was. U herinnerde zich evenmin of u zelf nog gewerkt had nadat Ashraf Ghani als winnaar werd uitgeroepen: "Ik was achteraf gewond geraakt, en ik lag in het ziekenhuis, ik lag in een ziekenhuis, toen de tijd voorbij was om daar te werken, ik stopte zelf niet, ik raakte gewond, maar ik weet niet of toen nog Karzai aan de macht was of Ghani. Dat weet ik niet meer." (CGVS2, pg 10) Uit de algemeen beschikbare informatie blijkt dat Ashraf Ghani in september 2014 geïnaugureerd werd als president van Afghanistan. U zou op 10 oktober 2015 gewond geraakt zijn, zodat u nog ruim een jaar voor de IECC zou gewerkt hebben na de aanduiding van Ashraf Ghani als nieuwe president. Dat u deze twee belangrijke gebeurtenissen, de bekendmaking van Ghani als president en het incident waarbij u gewond raakte, niet in chronologische volgorde kon plaatsen ten opzichte van elkaar, komt weinig aannemelijk over voor iemand die in de periode 2014-2015 voor de IECC, een Afghaanse overheidsinstantie die een belangrijke opdracht vervult in het kader van verkiezingen, zou gewerkt hebben. Na de pauze bleek u zich dan toevallig terug te herinneren dat het al Ghani was toen u gewond raakte, wat gelet op uw eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud enkel het gevolg lijkt te zijn van enig opzoekwerk tijdens de pauze (CGVS2, pg 10 en pg 17).

Nog werd vastgesteld dat u niet wist of gediskwalificeerde kandidaten een klacht konden indienen bij de IECC (CGVS2, pg 11). U gaf aan dat het voor u niet duidelijk was of ze wettelijk het recht hadden om een klacht in te dienen of niet en dat u zelf op de financiële afdeling werkte (CGVS2, pg 11). Uit uw verklaringen bleek dat u inderdaad administratieve taken vervulde, maar dat u wel klachten moest registreren, dat alle briefwisseling via u verliep, dat u volledige rapporten van uw werkplaats moest opstellen, dat u rapporten van klachten moest inscannen en in een database opnemen, zodat u wel degelijk kennis zou moeten hebben gehad van het soort klachten dat door de IECC behandeld werd. U kon trouwens ook concrete voorbeelden kon geven van klachten die door de afdeling van de IECC in Parun werden behandeld. (CGVS1, pg 7-8 en CGVS2, pg 11) Uit de beschikbare informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat gediskwalificeerde kandidaten klacht konden indienen bij de IECC tegen hun diskwalificatie. In 2014 was er echter onvrede over het diskwalificatie proces dat aansloopte gedurende de verkiezingscampagne en voor onzekerheid zorgde bij kandidaten en kiezers. De IECC kreeg kritiek omdat ze er niet in slaagden tijdig de lijst met gediskwalificeerde namen te publiceren. Dat u wel concrete voorbeelden van klachten kon geven maar niet op de hoogte bleek te zijn van de situatie van gediskwalificeerde kandidaten, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat daaromtrent problemen waren bij de IECC, komt weinig logisch over. Ten slotte bleek u niet te weten op welke plaatsen in Parun er kieskantoren gevestigd waren tijdens de verkiezingen van 2014. U bleef vaag en stelde dat er overal in elk district plaatsen waren (CGVS2, pg 12). Nadat de vraag herhaald werd, antwoordde u uiterst vaag dat er verschillende plaatsen waren, maar dat Parun een kleine plaats is en u niet zelf ging stemmen en dat u dacht dat er in Parun maar één plaats was waar kon gestemd worden en dat Parun een afgelegen regio is waar niets is (CGVS2, pg 12). Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis op dit punt, zei u dat het een kleine plaats is en dat ze in elk dorp een kiesbureau hadden, dat de dorpen Nuristani namen hebben en dat u die na vier jaar vergeten bent (CGVS2, pg 17). U zou zelf ook niet op het terrein gewerkt hebben, maar enkel op kantoor (CGVS1, pg 9). Desalniettemin is het opmerkelijk dat u als werknemer van de IECC geen enkele concrete locatie van een stembureau in het district Parun kon noemen. Volgens de beschikbare informatie waren er tijdens de presidentsverkiezingen van 2014 zeven stembureaus in het district Parun (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het geheel van deze vaststellingen nopen ertoe te concluderen dat het weinig geloofwaardig is dat u in de periode 2014-2015 voor de IECC gewerkt hebt. De kennis die u wel bleek te bezitten over de IECC zou u kunnen ingestudeerd hebben. De kennis die u had over Parun zou u ook in een andere context of periode hebben kunnen opgedaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u essentiële informatie hebt achtergehouden ten overstaan van het CGVS met betrekking tot uw levensloop vanaf 2007 tot uw vertrek uit Afghanistan dat u in februari 2017 situeerde. U hebt uw beweerde ononderbroken verblijf in de regio Omarzai (Shahi Khel en Khair Abad) gelegen in het district Mehterlam van de provincie Laghman niet aannemelijk gemaakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Uw vluchtrelaas is onlosmakelijk verbonden met uw tewerkstelling voor de IECC in 2014-2015, met uw hospitalisatie in 2015-2016 in Mehterlam en uw verblijf in Mehterlam in 2016-2017. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw hospitalisatie in Mehterlam vanaf oktober 2015 en uw verblijf in de regio Omarzai in 2016 en begin 2017, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u tijdens uw hospitalisatie ondervraagd werd door de autoriteiten en de naam van S.S. noemde, dat de arbaki vervolgens een operatie zouden uitgevoerd hebben in de regio Hafizano in het district Mehterlam waarbij talibanstrijders zouden gearresteerd en omgekomen zijn, dat u vervolgens aansprakelijk geacht werd voor deze veiligheidsoperatie door de Taliban en dat u in februari 2017 terug telefonisch bedreigd werd door de Taliban toen u bij uw oom in Khair Abad verbleef, waardoor u besloot Afghanistan te verlaten.

In dit verband dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas op zichzelf een gebrekkige logica vertoonde. U kon immers redelijkerwijs niet duiden waarom u de naam van deze S.S. zou genoemd hebben, terwijl u niet wist wie u in feite bedreigd had (CGVS2, pg 14). U zou zijn naam zonder reden genoemd hebben (CGVS2, pg 14). Gelet op het risico dat het met zich mee zou brengen om informatie over de taliban door te geven aan de overheid in de Afghaanse context, komt het niet aannemelijk over dat u zonder reden een naam van een talibanleider zou doorgeven aan de overheid. Vervolgens kon u evenmin duidelijk maken waarom de informatie die u zou gegeven hebben aan de overheid van belang zou geweest zijn voor het uitvoeren van een veiligheidsoperatie. U gaf immers zelf aan dat het algemeen bekend was waar de taliban zich ophield in uw regio en dat u zelf niet over de regio Hafizano zou gesproken hebben met uw ondervragers (CGVS2, pg 15).

Daarnaast bleek dat u amper iets kon vertellen over de figuur van S.S., wat blijkt geeft van een gebrek aan interesse in uw eigen vluchtrelaas. U zei dat u geen verdere informatie over hem had en dat u het anders al lang zou verteld hebben (CGVS2, pg 14). U wist niet of hij nog leefde (CGVS2, pg 14). Uw familie, die nog altijd in de regio zou verblijven bij uw oom in Khair Abad, zou sinds uw vertrek geen problemen gekend hebben met de figuur van S.S.. U haalde aan dat zij geen problemen kenden omdat uw kinderen niet meer naar school gaan en dat zij geen job hebben en dat mensen die officiële jobs hebben of naar school gaan wel problemen kunnen krijgen (CGVS2, pg 14). Daarna stelde u vreemd genoeg dat uw oom Z. wel nog gaat werken en dat hij leerkracht is en ontkrachtte u zodoende uw eigen redenering. U moest dan toegeven dat dit een officiële job was en stelde dat de leerkrachten tot nu toe geen problemen kregen (CGVS2, pg 14). De logica binnen uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtrelaas was dus ook hier ver te zoeken. U had geen enkele concrete informatie over de huidige situatie in verband met de talibanleider S.S., hoewel deze informatie van cruciaal belang zou zijn voor de veiligheid van uw eigen familieleden (CGVS2, pg 14-15).

Deze op zich zelf staande bevindingen bevestigen dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan het door uw voorgehouden vluchtrelaas. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en dat u een band hebt met het district Mehterlam, gelegen in de provincie Laghman. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. X). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>).

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS (zie CGVS1, pg 2 en CGVS2, pg 2) uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS2, pg 16). Ook doorheen het persoonlijk onderhoud van 8 augustus 2019 werd u verschillende malen geconfronteerd met verklaringen die niet aannemelijk leken of waar twijfels bij bestonden (CGVS2, pg 9, pg 14, pg 16). Ondanks de vele kansen die u kreeg om alsnog de volledige waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen. U bleef erbij dat u alles juist verteld had, dat u de jobs had uitgeoefend die u vermeld had en dat u uw hele leven in Laghman gewoond had. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België.

Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in het district Mehterlam heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden.

Hierdoor maakt u ook niet aannemelijk dat u gewond bent geraakt in de door u voorgehouden omstandigheden, noch in welke omstandigheden en op welke plaats u verbleven hebt, nadat u gewond was geraakt. Het gegeven dat u gewond bent geraakt, wordt door het CGVS niet betwist gezien de bewijsstukken die u neerlegde namelijk foto's van uw littekens, foto's van u zelf na uw verwonding en de verschillende medische attesten. Het komt echter u als verzoeker toe om zicht te bieden op de omstandigheden waarin u gewond raakte, de omstandigheden waarin u uw medische behandeling kreeg in of buiten uw land van oorsprong en de omstandigheden waarin u leefde nadat u deze verwondingen opliep. Gezien u geen zicht hebt geboden op uw reële situatie in de jaren voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan, maakt u het voor het CGVS onmogelijk om rekening te houden met uw persoonlijke omstandigheden, in casu uw gezondheidstoestand, bij terugkeer. Het CGVS kan uw persoonlijke omstandigheden pas in rekening brengen en een risicoanalyse in uwen hoofde maken, indien u zicht biedt op uw reële situatie zodat het CGVS kan inschatten in welke regio van Afghanistan u zich zou kunnen vestigen bij terugkeer.

Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. X). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten, kunnen niet volstaan om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Er dient benadrukt te worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie met documenten en dat zowat elk document tegen betaling kan verkregen worden. Er kan derhalve niet zonder meer aangenomen worden dat de arbeidsovereenkomsten en de badge van de IECC die u neerlegde authentiek zouden zijn.

De door u neergelegde kopie van één pagina van uw internationaal paspoort, afgeleverd op 10 augustus 2016 te Kabul, vormt een indicatie van uw identiteit. Het gegeven dat het paspoort in Kabul werd afgeleverd en niet in de provincie Laghman waar u volgens uw verklaringen verbleef, vormt een bijkomende indicatie dat u informatie met betrekking tot uw verblijfsplaats(en) voorafgaand aan uw vertrek hebt verborgen. U zou uw paspoort in Kabul aangevraagd hebben omdat u toen heel veel rugpijn had, dat u voor de zekerheid een paspoort wilde hebben in geval u dat nodig zou hebben en uw medische toestand niet zou toelaten in geval van nood alsnog een paspoort te regelen en dat de procedure in Kabul snel kon worden afgehandeld, terwijl u in Laghman een maand zou moeten gewacht hebben (CGVS1, pg 11). Gezien u echter volgens uw verklaringen Afghanistan niet zou verlaten hebben tot februari 2017, komt het weinig overtuigend over dat u enkel als voorzorgsmaatregel heel snel een paspoort wilde regelen. U legde uw origineel paspoort niet neer en u gaf als uitleg dat u uw paspoort had achtergelaten onderweg. U zou uw paspoort op zak gehad hebben bij uw vertrek uit Afghanistan en zou uw paspoort verloren zijn in Iran.

U had uw paspoort vastgenaaid aan uw kleren en u liet die kleren ergens achter. U werd ergens ondergebracht door de smokkelaar en u moest al uw spullen daar leggen, daarna vroegen ze jullie snel te vertrekken en zo hebt u uw paspoort achtergelaten. (CGVS1, pg 10-11) Gelet op het belang van een internationaal paspoort, komt het niet geloofwaardig over dat u zonder meer uw paspoort zou achterlaten omdat de smokkelaar jullie vroeg om te vertrekken. Er kan dan ook ten zeerste vermoed worden dat u uw paspoort achterhoudt om belangrijke informatie, zoals een andere vertrekdatum, een visum of een verblijf in een derde land, te verbergen voor het CGVS.

Uw originele taskara afgeleverd te Laghman, de vertaling van uw taskara, de kopie van de taskara's van uw vader, zoon, dochter en echtgenote, het origineel overzicht van uw hogere studies, de originele aanbevelingsbrief van de universiteit van Nangarhar en het origineel getuigschrift middelbaar onderwijs van uw vader, bevatten gegevens met betrekking tot uw identiteit, uw familie en uw studies, die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Uw bankkaart van New Kabul Bank kan ook niets wijzigen aan de beoordeling van uw asielmotieven, daar deze kaart geen informatie bevat met betrekking tot uw verblijfsplaats(en). De foto's van uw familie in Mehterlam doen evenmin afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. Het loutere feit dat uw familieleden recent – wat niet kan opgemaakt worden uit de foto's zelf – foto's maakten op bekende plaatsen in Mehterlam, toont niet aan dat zij effectief in die regio verblijven, laat staan dat deze foto's kunnen bewijzen dat u zelf tot februari 2017 in Mehterlam gewoond hebt. De medische attesten en foto's van uw littekens en verwondingen werden reeds besproken. Zoals gezegd wordt het gegeven dat u gewond bent geraakt en dat u op heden nog steeds medische problemen kent, op zich niet betwist. De medische expertise die u aanvraagde (zie aanvraag van maart 2019, werd tot op heden niet overgemaakt aan het CGVS, zodat de eventuele vaststellingen die een dergelijke expertise zou kunnen aanbrengen, niet in rekening konden gebracht worden bij de beoordeling van uw verzoek. U werd verzocht een update te geven met betrekking tot de stand van zaken van deze medische expertise, maar u hebt nagelaten het CGVS hieromtrent in te lichten (zie CGVS2, pg 4,5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 48/9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee internetartikels (stukken 2 en 5) en uittreksels uit drie rapporten (stukken 3, 4 en 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd naar aanleiding van zijn werkzaamheden als administratief en financieel manager bij de Independent Electoral Complaints Commission (hierna: IECC). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) mede gelet op de op zijn schouders rustende medewerkingsplicht, geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf in het district Mehterlam van de provincie Laghman tot aan zijn vertrek naar België in februari 2017, gelet op (a) zijn onaannemelijke vage verklaringen betreffende de periode van tewerkstelling sedert 2007 voor verschillende bouwbedrijven, waarvan hij bovendien geen enkel document voorlegt, (b) het gebrek aan documenten betreffende zijn medische problemen in Afghanistan (opname in het ziekenhuis, doktersbezoeken, medicatie), (c) zijn gebrekkige kennis van (recente) veiligheidsincidenten in het district Mehterlam, (d) zijn gebrekkige kennis over de IECC en de stembureaus in het district waar hij voor de IECC werkzaam zou zijn geweest (Parun), hetgeen de kennis die hij wél over de IECC tentoonspreidt een ingestudeerd karakter geeft; (ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in het district Mehterlam van de provincie Laghman tot aan zijn vertrek naar België in februari 2017, evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan; (iii) het niet aannemelijk is dat hij na de aanslag op zijn persoon tijdens zijn ondervraging door de politie in het ziekenhuis zonder reden de naam van talibanleider S.S. vermeldt, terwijl hij over deze talibanleider amper bijkomende informatie kan geven; en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Verzoeker voert vooreerst een schending aan van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/9, § 1-4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.

§ 2. Daarnaast kan een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming kan behoeven, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk. Indien de aanbevelingen betrekking hebben op medische gegevens, worden deze slechts aan de minister of zijn gemachtigde en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgezonden mits instemming van de verzoeker om internationale bescherming.

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op alle ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 3. Onverminderd het bepaalde in §§ 1 en 2, kan de verzoeker om internationale bescherming ook elementen in een latere fase van de procedure signaleren aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zonder dat de procedure betreffende het verzoek om internationale bescherming hierom opnieuw moet worden gestart. De verzoeker dient deze elementen op omstandige en precieze wijze schriftelijk over te zenden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 4. De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde

verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep."

De bestreden beslissing besluit dienaangaande dat er onvoldoende concrete gegevens voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van bijzondere procedurele noden, in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, zodat geen specifieke steunmaatregelen werden verleend en stelt vast als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U haalde aan medische problemen te hebben en dit zowel op lichamelijk als op geestelijk vlak. Qua lichamelijke klachten stelde u dat er nog een stukje materiaal, wellicht ijzer, van bij een explosie in uw rug zit. U hebt vaak last van buikpijn, rugpijn en pijn aan uw arm (notities persoonlijk onderhoud CGVS van 8 augustus 2019, hierna CGVS2, pg 4). De medische attesten die u neerlegde maken in essentie melding van volgende bevindingen: littekens op uw linkerelleboog, littekens op uw buik en flanken, een hemicolectomie rechts (operatie waarbij een deel van de dikke darm verwijderd wordt) en een metalen balletje of kogel van zo'n 6mm nabij de tweede lendenwervel. Er werd nergens geattesteerd dat u omwille van deze lichamelijke letsels niet in staat zou zijn om in het kader van een persoonlijk onderhoud uw asielmotieven toe te lichten en vragen daaromtrent te beantwoorden. Op vlak van psychische klachten haalde u aan dat u aan concentratieproblemen lijdt en slapeloosheid. U zou beter slapen sinds u medicatie kreeg. U zou deze problemen kennen sinds u slachtoffer werd van een aanval jegens u. U kreeg erg veel stress door deze aanslag en omwille van het trauma vergeet u dingen, zoals waar u uw glas met water gezet hebt of hebt u bijvoorbeeld moeite om personen die u kent te herkennen (CGVS2, pg 3). U bent daarvoor in behandeling bij een psycholoog en u neemt medicatie. U verwees doorheen het gehoor regelmatig naar uw geheugenproblemen. De medische attesten die u neerlegde beschrijven echter slechts zeer summier uw psychische klachten. U legt een attest voor van Dr. L. waarop vermeld wordt dat u aan 'trouble mnésique' lijdt (geheugenstoornis) en dat u daarvoor bij een psychiater gaat. Er wordt niet beschreven hoe deze geheugenstoornis gediagnosticeerd werd, noch hoe deze zich bij u uit of in welke mate deze geheugenproblemen zouden optreden. Dr L. is bovendien blijkens het attest geen psychiater. U legde ook een attest neer van Dr. V.D.P. waarop zeer summier vermeld wordt dat u aan post-traumatisch stress syndroom, paranoïde trekken en zelfmoordgedachten lijdt. Het tweede attest van Dr. V.D.P. stelt enkel (voor zover dit attest leesbaar is), dat u aan post-traumatisch stress syndroom lijdt en dat een langdurige psychologische en psychotherapeutische opvolging nodig is. Er wordt niet vermeld op welke wijze tot deze diagnose van PTSS werd gekomen. De psychiater attesteert geen geheugenproblemen, noch vermeldt het attest van de psychiater of en zo ja op welke wijze uw psychische klachten uw vermogen zouden kunnen beïnvloeden om uw asielmotieven uiteen te zetten en toe te lichten in het kader van een persoonlijk onderhoud. De door u neergelegde medische attesten, volstaan derhalve niet om in uwen hoofde bijzondere procedurele maatregelen te rechtvaardigen. De door u aangehaalde geheugenproblemen zijn niet op afdoende wijze geattesteerd om zonder meer te kunnen aannemen dat waar u gebrekkige verklaringen aflegde, dit het gevolg was van uw geheugenproblemen. De door uw voorgehouden geheugenproblemen bleken zich overigens uitermate selectief voor te doen tijdens het persoonlijk onderhoud. U legde doorheen de beide interviews gedetailleerde en omstandige verklaringen af op vele punten, waarbij u zich bijvoorbeeld exacte data en namen van personen kon herinneren, zodat het niet ernstig is dat u bij andere vragen voorhield dat u het antwoord moest schuldig blijven omwille van uw geheugenproblemen (zie ook infra). Uw vraag om uw persoonlijke notities te mogen gebruiken tijdens het persoonlijk onderhoud – u had notities meegebracht naar het persoonlijk onderhoud en u vroeg onderweg naar het gehoorlokaal of u deze notities mocht raadplegen tijdens het interview omwille van uw geheugenproblemen - werd in eerste instantie niet toegestaan, waarbij de protection officer voorstelde om het eerst zonder schriftelijke notities te proberen en dat er dan later kon bekeken worden wat te doen indien u echt iets wilde opzoeken of nakijken in uw persoonlijke notities tijdens het onderhoud (zie CGVS2, pg 2). U vroeg tijdens de loop van het tweede persoonlijk onderhoud geen enkele keer meer om uw notities te mogen raadplegen. Uit de antwoorden die u verstrekke bleek dat u de vragen goed begrepen had, hetgeen u ook bevestigde aan het einde van het interview (CGVS2, pg 16). Doorheen de beide persoonlijk onderhouds is gebleken dat u wel degelijk in staat was uw asielmotieven toe te lichten en vragen te beantwoorden, zodat er geen nood bleek te zijn aan bijzondere procedurele maatregelen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker voert aan dat hij aan PTSD lijdt ten gevolge van een bomaanslag waarvan hij het slachtoffer was; hij wijst eveneens op de talrijke fysieke restletsels van deze aanslag die ook een niet te verwaarlozen psychologische impact hadden. Verzoeker vervolgt dat hij aan belangrijke *“psychiatrische stoornissen lijdt die een regelmatige follow-up door een psychiater rechtvaardigen.”* Verzoeker stelt vast dat voor de twee gehoren van verzoeker geen enkel gepaste maatregel werd genomen terwijl deze bijzonder lang duurden. Verzoeker is dan ook van mening dat met deze gehoren bijgevolg geen rekening mag worden gehouden. Verzoeker vervolgt dat geen enkele vertrouwenspersoon zoals een psycholoog aangewezen door verzoeker hem kon begeleiden en dat de tegenpartij niet de moeite nam om een psycholoog of geneesheer aan te wijzen om te weten te komen welke de specifieke procedurele noden van verzoeker zijn.

De Raad stelt vast dat er hoofde van verzoeker verschillende medische problemen werden vastgesteld zowel op lichamelijk als op mentaal vlak, doch uit de voorgelegde medische attesten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt niet dat verzoeker omwille van deze problemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en aannemelijke verklaringen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker op generlei wijze verder in op deze lichamelijke en geestelijke problemen. Er dient op gewezen dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Het loutere feit dat verzoeker bepaalde gezondheidsproblemen heeft, toont op zich niet een oorzakelijk verband aan met de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. In zoverre in de verschillende medische attesten wordt gesteld dat verzoeker te kampen heeft met een posttraumatisch stresssyndroom en/of geheugenproblemen, wordt niet verduidelijkt op welke wijze dit zich manifesteert en/of welke invloed deze mentale problemen zouden hebben op verzoekers cognitieve capaciteiten dan wel op zijn mogelijkheden om zijn vluchtmotieven uiteen te zetten.

Verder blijkt uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, dat verzoeker wel degelijk in staat bleek om de hem gestelde vragen te begrijpen en erop te antwoorden, dat hij wel degelijk details kon verschaffen over de voorgehouden gebeurtenissen en dat hij, enkel wanneer hij wordt geconfronteerd met onaannemelijkheden en vaagheden, verwijst naar zijn mentale gezondheidstoestand.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt *“Dat tegenpartij, zonder enige rechtvaardiging en alleen op grond van haar veronderstellingen beweert dat verzoeker zijn geheugenstoornissen inroept wanneer de protection officer hem een vraag stelt waarop hij niet is bereid”* en *“Dat deze bewering enkel rust op de veronderstellingen van tegenpartij die zo, compleet ongefundeerd, verzoeker volledig in diskrediet wil brengen”*, kan worden vastgesteld dat voorgaande vaststellingen geenszins louter zijn gebaseerd op veronderstellingen, doch steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing ook nog dat verzoeker aanvankelijk verzocht om eigen notities te mogen gebruiken tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hetgeen hem werd geweigerd met de mededeling dat eerst zou worden nagegaan of verzoeker ook zonder eigen notities het persoonlijk onderhoud kan doen, terwijl verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud geen enkele keer meer vroeg om eigen notities te mogen gebruiken. Dit motief dat steun vindt in het administratief dossier wordt op geen enkele wijze weerlegd door het verzoekschrift, noch wordt hiervoor een aannemelijke verklaring gegeven. Verder maakte verzoeker tijdens de respectieve gehoren geen enkele opmerking met betrekking tot de duur van de persoonlijke onderhouden en er wordt in de door hem voorgelegde medische attesten evenmin gesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn om een persoonlijk onderhoud van drie of vier uur te ondergaan. Evenmin wordt er melding gemaakt van de noodzakelijke aanwezigheid van een vertrouwenspersoon, *“zoals een psycholoog aangewezen voor verzoeker”*, teneinde verzoeker gerust te stellen tijdens een persoonlijk onderhoud. Gezien het geheel van wat voorafgaat, kan wel degelijk worden vastgesteld dat de commissaris-generaal terecht besluit dat er onvoldoende concrete elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker nood zou hebben aan bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 48/9, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt *“Dat vastgesteld dient te worden dat tegenpartij de moeite niet nam om een psycholoog of een geneesheer aan te wijzen om te weten te komen welke de specifieke procedurele noden van verzoeker zijn”* en *“Dat, rekening houdend met het medisch getuigschrift ingediend door verzoeker, tegenpartij haar beslissing diende te motiveren indien zij het niet nodig achtte om tot een dergelijk onderzoek over te gaan, quod non”*, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is zelf een psycholoog of geneesheer aan te duiden teneinde de eventuele bijzondere procedurele noden in hoofde

van verzoeker vast te stellen, en al evenmin dat hij in de bestreden beslissing zou dienen te motiveren waarom hij geen zulke psycholoog of geneesheer aanduidt.

Hoe dan ook blijkt uit artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet dat de elementen die bijzondere procedurele noden kunnen uitmaken, door de verzoeker zelf kunnen worden aangebracht in een vragenlijst of later in de asielprocedure en dat, “Daarnaast”, een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, aangewezen door de minister of zijn gemachtigde, via een medisch onderzoek aanbevelingen “kan” doen betreffende de bijzondere procedurele noden die een verzoeker om internationale bescherming behoeft. Het aanstellen van een ambtenaar-geneesheer of een andere bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg, zoals een psycholoog, is dan ook facultatief en bovendien een bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Uit het voorgaande is gebleken dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op afdoende wijze oordeelde dat er onvoldoende concrete elementen voorliggen waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker zouden kunnen blijken. Tevens blijkt uit het voorgaande dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar zijn (mentale) gezondheidsproblemen teneinde zijn vage en onaannemelijke verklaringen, zijn gebrekkige kennis en de lacunes in zijn verklaringen te trachten te verschonen (zie ook *infra*).

Gezien het voorgaande, kan verzoeker geenszins worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt “Dat met deze twee verhoren dus geen rekening gehouden mag worden”. Dit klemmt des te meer daar verzoeker elders in zijn verzoekschrift zelf verwijst naar zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.3.2.3. Voor wat betreft het motief dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in het district Mehterlam van de provincie Laghman tot aan zijn vertrek naar België in februari 2017 wijst de bestreden beslissing vooreerst op de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker:

*“Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd,*

achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Zo werd vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde over een aanzienlijke periode van uw leven. Dit kan enkel doen vermoeden dat u belangrijke informatie met betrekking tot deze periode wenst te verbergen ten overstaan van het CGVS. U verklaarde dat u in 1386 (2007) afstudeerde aan de universiteit van Nangarhar (CGVS1, pg 7). Dit blijkt ook uit de bewijsstukken die u neerlegde ter staving van uw hogere studies. U zou na uw studies voor verschillende bouwbedrijven gewerkt hebben en dit in verschillende Afghaanse provincies namelijk Kunar, Wardak (Maidan Shahr) en Uruzgan. U zou deze jobs uitgevoerd hebben gedurende meerdere jaren. U begon na uw studies bij de firma Alingar Alkozai, waarvoor u vier of vijf jaar zou gewerkt hebben als administratief medewerker. U kon zich slechts 1 project herinneren dat uitgevoerd werd door de firma Alingar Alkozai, namelijk de aanleg van een weg en een brug in het district Chawkay (provincie Kunar). U gaf aan dat er heel veel bouwprojecten waren geweest, zeker toen u voor Alingar Alkozai werkte, maar u kon zich geen andere projecten meer herinneren (CGVS2, pg 9). Vervolgens zou u 1 à 1,5 jaar in Maidan Shahr gewerkt hebben en 1 jaar in Uruzgan (CGVS2, pg 8, CGVS1, pg 7). U verklaarde dat u de namen van de firma's waar u voor werkte in Maidan Shahr en Uruzgan vergeten was (CGVS2, pg 8), wat toch opmerkelijk is. U kon zich de werkzaamheden van de firma in Uruzgan niet herinneren (CGVS1, pg 7). Nogmaals de kans geboden om iets te vertellen over de aard van de activiteiten van de firma waar u voor werkte, stelde u dat u zich helemaal niets kon herinneren over de projecten in Maidan Shahr en Uruzgan (CGVS1, pg 7). U kon aldus noch de namen van deze twee firma's waarvoor u zou gewerkt hebben geven, noch kon u enige concrete toelichting geven over de activiteiten van deze firma's. Dit is zeer frappant voor een hoogopgeleide persoon zoals u en komt niet aannemelijk over. Erop gewezen dat het merkwaardig was dat u zo weinig kon vertellen over deze jobs, gaf u aan dat u in coma gelegen hebt, dat u moeilijke momenten doormaakte en dat u bepaalde dingen niet meer weet (CGVS, pg 9). In dit verband dient opgemerkt te worden dat u uw geheugenverlies hoofdzakelijk inriep tijdens de persoonlijke onderhouds op momenten dat u er niet in slaagde de vragen te beantwoorden. Bij andere onderwerpen, bleek u hoegenaamd geen last te hebben van geheugenproblemen, hoewel ook daar vragen werden gesteld over gebeurtenissen en activiteiten die dateren van voor uw verwonding van 10 oktober 2015. Zo gaf u bijvoorbeeld enkele zeer concrete voorbeelden van klachten die door de IECC behandeld werden in de periode dat u in Parun zou gewerkt hebben, hanteerde u doorheen de persoonlijk onderhouds vlot data en gaf u gedetailleerde informatie over een aanslag uit 1388 (2009) (zie bijvoorbeeld CGVS2, pg 7 en CGVS1, pg 8). Daarnaast verklaarde u dat u alle gebeurtenissen meemaakte en dat u van de tijd van de mujahideen kon begonnen (CGVS2, pg 8). Het heeft er dan ook alle schijn van dat u vooral last bleek te hebben van geheugenproblemen op momenten dat de protection officer onderwerpen aansneed of vragen stelde, waarop u zich minder goed had voorbereid of die zaken betroffen waarover u niet de volledige waarheid wenste te vertellen. Zoals reeds gezegd werd, zijn de medische attesten die u neerlegde niet van dien aard dat ze het door u voorgehouden geheugenverlies kunnen aantonen. Er werd niet geattesteerd dat uw geheugenverlies zich op dergelijke selectieve wijze zou uiten. Uw geheugenproblemen vormen derhalve geen afdoende verschooning voor uw uiterst gebrekkige verklaringen met betrekking tot uw activiteiten in de periode 2007-2014. Het houdt geen steek dat u enerzijds veel details zou kunnen verstrekken over uw beroepsactiviteiten in Parun, en dat u anderzijds quasi niets meer zou kunnen vertellen over de jobs die u daarvoor uitoefende. U werd erop gewezen dat het niet geloofwaardig overkwam dat u dermate weinig kon vertellen over een periode van ongeveer zeven jaar in uw leven en er werd u nogmaals de kans geboden toelichting te geven over deze periode. Er werd benadrukt dat u geen informatie mag achterhouden en dat u indien u elders verbleven zou hebben in die periode, of andere activiteiten zou uitgevoerd hebben, verplicht was daarover te vertellen. U bleef echter vasthouden aan uw verklaringen en zei dat u het op een juiste manier verteld had (CGVS2, pg 9).

Hierbij aansluitend dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw activiteiten in de periode na uw studies en voor uw job bij de IECC – een periode die bijna zeven jaar beslaat – hoewel u voor het overige goed gedocumenteerd bleek te zijn. Het totale gebrek aan documenten en de onaannemelijk vage verklaringen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u voorgehouden activiteiten in de periode 2007-2014. Hierdoor rijst de vraag wat uw activiteiten in deze periode wel waren en op welke plaats u die activiteiten dan zou hebben uitgeoefend.”

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in op deze motivering een ander licht te werpen, integendeel. Waar hij stelt *“Dat verzoeker in enkele jaren talrijke betrekkingen had bij talrijke bedrijven in de bouwsector”* en *“Dat verzoeker in elk van deze bedrijven, waar hij trouwens maar enkele maanden is gebleven, één of meerdere projecten beheerde”* (eigen onderlijning), spreekt hij zijn eerdere verklaringen tegen. Waar verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij na zijn studies gedurende vier à vijf jaar bij de firma Alingar Alkozal werkte en dat hij daarna gedurende één à anderhalf jaar in de provincie Maidan Shahr en één jaar in de provincie Uruzgan werkte, beweert hij in zijn verzoekschrift plots dat hij bij elk van deze bouwbedrijven slechts enkele maanden werkte. Bovendien verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat hij bij de firma Alingar Alkozal administratief medewerker was, hetgeen bezwaarlijk kan worden gelijkgeschakeld met projectbeheerder. Dit klemt des te meer daar hij tevens verklaarde dat deze firma vele projecten deed maar dat hij er zich slechts één kon herinneren. Ook verklaarde hij zich niet te herinneren welke werkzaamheden de firma waarvoor hij werkte in de provincie Uruzgan, uitvoerde en dat hij zich niets meer herinnert van de projecten in de provincies Uruzgan en Maidan Shahr. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat hij *“in elk van deze bedrijven”* (eigen onderlijning) *“één of meerdere projecten beheerde”* (eigen onderlijning) valt dan ook allerminst te rijmen met zijn eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing terecht dat, mede gelet op verzoekers hoge opleidingsgraad zoals blijkt uit de door hem voorgelegde documenten betreffende zijn opleiding (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), het niet aannemelijk is dat verzoeker dermate vage en gebrekkige verklaringen aflegt over zijn werkzaamheden tussen het beëindigen van zijn universitaire studies in 2007 en de aanvang van zijn tewerkstelling bij de IECC in 2014, een periode van zeven jaar. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn (mentale) gezondheidsproblemen, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld, namelijk dat deze gezondheidsproblemen geen verschoning vormen voor zijn vage, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen.

Verder beweert verzoeker in zijn verzoekschrift *“Dat verzoeker talrijke vragen beantwoordde over zijn beroepsactiviteiten tijdens de periode tussen 2007 en 2014, en zo trachtte tegenpartij zo goed als mogelijk over zijn persoonlijke situatie te informeren”, “Dat het onjuist is, zoals tegenpartij het beweert, dat hij maar zeer weinig informatie gaf aangaande deze periode”* en *“Dat hij de antwoorden waarover hij zich herinnerde gaf aan de vragen die hem werden gesteld”*, hetgeen niet kan overtuigen. Zoals hiervoor reeds uiteengezet, blijken verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling tussen 2007 en 2014 vaag, gebrekkig en onaannemelijk. Het louter tegenspreken van de motivering van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen te wensen overlaten en de blote bewering dat hij wel degelijk voldoende informatie gaf over deze tewerkstellingsperiode, werpt hierop geen ander licht. Verzoeker laat immers na *in concreto* te duiden welke door hem gegeven informatie volgens hem afdoende is teneinde de terecht vastgestelde vaagheden, lacunes en onaannemelijkheden in zijn relaas te verklaren.

Tevens merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat, waar verzoeker over andere elementen wel degelijk goed gedocumenteerd is, hij geen enkel document voorlegt ter staving van zijn tewerkstelling in de periode 2007-2014. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat hij alle documenten heeft voorgelegd waarover hij beschikt en dat hij niet verwachtte dat hij bewijzen van zijn arbeidsverleden zou dienen voor te leggen in de mate dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op dit arbeidsverleden is gegrond. Overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet kan evenwel worden verwacht dat verzoeker zijn verklaringen met documenten tracht te staven.

2.3.2.5. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Wat uw hospitalisatie in Afghanistan betreft, die volgens uw verklaringen zo’n zes maanden zou geduurd hebben, dient aangestipt te worden dat u ook deze periode niet kon staven met enig document. U legde enkele foto’s neer waarop u te zien bent in een gewonde toestand. Uit deze foto’s kan evenwel geenszins worden opgemaakt waar en wanneer ze genomen zijn. U legde geen enkel Afghaans medisch attest neer, wat toch zeer opmerkelijk is gezien de ernst van de verwondingen die u opliep, het gegeven dat u operaties diende te ondergaan en u ook na uw ontslag uit het ziekenhuis nog regelmatig een dokter diende te consulteren (CGVS2, pg 5). U zou thuis documenten liggen hebben met betrekking tot uw verblijf in het ziekenhuis. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u uw best zou doen om deze documenten alsnog te laten opsturen (CGVS1, pg 15). De documenten zouden echter in uw woning liggen, waardoor u het onveilig achtte voor uw familie om de documenten op te halen.

De documenten zouden niet bij uw oom liggen, omdat jullie het huis zouden achtergelaten hebben zonder aan documenten te denken (CGVS1, pg 15). Het is echter niet aannemelijk dat u op geen enkele manier uw medische behandeling en hospitalisatie in Mehterlam zou kunnen staven. Ook nadat u uw woning verlaten had en reeds bij uw oom verbleef, moest u immers nog verschillende keren bij de dokter langs omdat u medicatie nodig had (CGVS2, pg 5), zodat documenten die deze doktersbezoeken zouden kunnen staven niet in uw woning in Shahi Khel zouden liggen. U zou ook de artsen die u behandelden of het ziekenhuis kunnen gecontacteerd hebben om documenten te bekomen, indien u het onveilig zou achten voor uw familieleden om documenten te gaan ophalen in uw woning in Shahi Khel. De vaststelling dat u geen enkel Afghaans medisch attest hebt neergelegd, doet dan ook twijfels rijzen over uw beweerde hospitalisatie in het Ali Khel ziekenhuis in Mehterlam (CGVS1, pg 13) en kan enkel doen vermoeden dat u op een andere plaats gehospitaliseerd werd.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt dat het paradoxaal is dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verzoekers hospitalisatie in twijfel trekt omdat hij geen medische attesten uit Afghanistan voorlegt want *“Dat tegenpartij **nooit enige geloofwaardigheid** aan dit type document erkent, die zij systematisch als een vals document beschouwt”*, dient vastgesteld dat nergens uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal het type medische documenten systematisch als een vals document zou beschouwen. In zoverre verzoeker aanvoert dat Afghaanse documenten in andere beslissingen van de commissaris-generaal met betrekking tot andere verzoekers om internationale bescherming bewijswaarde worden ontzegd, dient erop gewezen dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten slechts relatief is aangezien valse, Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, betekent niet dat ieder Afghaans document dat in het kader van een verzoek om internationale bescherming wordt voorgelegd als vals zou worden beschouwd. Evenmin doet dit afbreuk aan het feit dat kan worden verwacht dat verzoeker zijn verklaringen middels documenten tracht te staven. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt *“Dat verzoeker echter over deze documenten beschikt en dat hij ze aan het administratief dossier zal voegen”* (eigen onderlijning), terwijl hij eerder nog beweerde dat hij het te onveilig achtte voor zijn familieleden om de documenten betreffende zijn hospitalisatie in Mehterlam op te halen. Vooralsnog legt verzoeker bovendien geen enkel document voor waaruit zijn hospitalisatie in Mehterlam zou kunnen blijken.

Waar verzoeker opmerkt dat hij Belgische medische attesten en foto's voorlegt waaruit zijn verwondingen blijken, dient erop gewezen deze niet worden betwist, doch wel de omstandigheden waarin en de plaats waar ze werden opgelopen. De Belgische medische attesten, noch de foto's kunnen aantonen dat verzoeker ten gevolge van een bomaanslag ten gevolge van zijn werkzaamheden bij de IECC werd gehospitaliseerd in Mehterlam voorafgaand aan zijn vertrek naar België.

2.3.2.6. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing ook terecht als volgt:

“Tevens hebt u uw verblijf in het district Mehterlam na uw hospitalisatie, niet aannemelijk kunnen maken. U verklaarde dat u na een verblijf in het ziekenhuis van ongeveer zes maanden bij uw maternale oom Z. ging wonen in Khair Abad, gelegen in de regio Omarzai (CGVS2, pg 6. Uw eigen dorp Shahi Khel ligt volgens uw verklaringen ook in de regio Omarzai (CGVS1, pg 4). Gezien u verklaarde op 10 oktober 2015 gewond geraakt te zijn, zou u derhalve vanaf het voorjaar van 2016 in Khair Abad verbleven hebben. U slaagde er zelf echter vreemd genoeg geenszins in uw terugkeer naar uw regio Omarzai te situeren in de tijd. De datum of de maand kon u niet geven en zelfs het seizoen wist u niet meer, waarna u opnieuw verwees naar uw geheugenproblemen (CGVS2, pg 5). U zou ginds tot februari 2017 ononderbroken gewoond hebben (CGVS2, pg 6, CGVS1, pg 4). U verklaarde enerzijds dat u in die periode de gebeurtenissen in uw regio niet volgde, omwille van uw gezondheidstoestand, anderzijds zou u toegang gehad hebben tot een computer en stelde u wel het nieuws te volgen en websites zoals BBC, Diwani en Azadi te bekijken. Uit uw verklaringen bleek ook dat u zich na een tijdje beter voelde, dat u dan terug buitenshuis kwam en dat u zich af en toe naar de stad Mehterlam of naar andere regio's begaf met de wagen (CGVS1, pg 19 en CGVS2, pg 16). Gelet op deze verklaringen en gezien u bij uw oom verbleef die als leerkracht aan de slag was (CGVS2, pg 14), mag aangenomen worden dat u niet volledig geïsoleerd van de buitenwereld leefde in deze periode en dat u wel degelijk op de hoogte zou zijn van belangrijke veiligheidsincidenten in uw regio. Dit geldt des te meer gezien uw verklaring dat u zich wel degelijk nog verplaatste na uw ontslag uit het ziekenhuis, bijvoorbeeld om een dokter te raadplegen, om naar de stad te gaan of andere regio's, zodat u er rechtstreeks belang bij had om de hoogte te zijn van de veiligheidssituatie.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud kon u zich echter slechts enkele zaken herinneren die gebeurd zouden zijn in uw regio. U sprak over de Taliban die van de ene plaats naar de andere vertrokken, u herinnerde zich een incident waarbij de neef van uw moeder ontvoerd werd en terug vrij gelaten werd en u had gehoord dat de zoon van Man.Ma. (Mah.Mu.) door de Taliban werd getroffen middels een bomaanslag (CGVS1, pg 15). U kon hier voorts niets meer aan toevoegen (CGVS1, pg 15). U bleek niet spontaan te kunnen vertellen wat het laatste veiligheidsincident was waar u van gehoord had toen u nog in het district Mehterlam verbleef (CGVS, pg 2). U bleef vaag en zei dat u heel veel dingen kon vertellen over incidenten, maar dat u niet goed was in data (CGVS2, pg 7). U kon geen concreet en eenduidig antwoord bieden op de vraag wat het laatste was wat u gehoord had in de periode nadat u gewond was geraakt (CGVS2, pg 8). U stelde dat u uw hele leven in Laghman woonde en dat u alle gebeurtenissen meemaakte, dat u alles gezien hebt en dat u van de tijd van de mujahideen kan beginnen en dat na de aanval op u, de neef van uw moeder door de taliban werd gedood (CGVS2, pg 8). U kon zelf geen enkel ander voorbeeld meer aanbrengen van een gebeurtenis in uw regio of het ganse district bij uitbreiding in de periode na uw verwonding (CGVS2, pg 8). U stelde dat er veel gebeurde, maar dat u niet meer het verschil kan zien tussen een gebeurtenis voordat u gewond raakte of erna (CGVS2, pg 8). Vervolgens begon u dan alsnog een voorbeeld te geven, maar dit bleek over een aanslag in Kabul te gaan, terwijl u er toch ten overvloede werd toe aangespoord over recente gebeurtenissen uit uw eigen regio te vertellen teneinde uw recent verblijf in deze regio aan te tonen.

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of er een aanslag plaats vond op een controlepost in Omarzai in de periode dat u bij uw oom verbleef. U stelde dat er in die periode dat u er was, geen aanvallen waren (CGVS2, pg 15). Er waren volgens u geen gevechten of aanvallen geweest: “neen, er zijn geen gevechten geweest of aanvallen. Het is gewoon target killing in Omarzai”, waarna u verwees naar het voorbeeld dat u tijdens het eerste onderhoud had gegeven en u van onderwerp veranderde door een ander voorbeeld aan te halen (CGVS2, pg 6). Dit voorbeeld, met betrekking tot ene S.Sh., bleek vervolgens van 2005 of 2006 te dateren (CGVS2, pg 7). Uit berichtgeving van juli 2016, die toegevoegd werd aan uw dossier, blijkt dat er gevechten waren tussen de Taliban en de overheid in de Omarzai regio. De Taliban rapporteerde een aanval op een post van de arbaki, waarbij verschillende doden en gewonden vielen en ook de tegenpartij maakt melding van gevechten op dat moment waarbij sprake van meerdere gewonden aan beiden zijden. Ook over vuurgevechten in de regio Omarzai had u niets gehoord (CGVS2, pg 7). Volgens Pajhwok (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier) brak er echter in december 2016 een vuurgevecht uit in de Omarzai regio, waarbij verschillende burgers gewond raakten, onder andere een twaalfjarige jongen ten gevolge een mortierinslag. Het is niet aannemelijk dat het u geheel zou ontgaan zijn dat er in de periode voor uw vertrek in februari 2017, verschillende keren gevechten en aanvallen plaats vonden in uw eigen regio Omarzai. Een recente aanslag op een belangrijke figuur in uw district, de leider van de provinciale raad, bleek u ook niets te zeggen (CGVS2, pg 7). U bracht zelf een incident van 2009 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) ter sprake, maar u bleek helemaal niet op de hoogte te zijn van een aanslag op M.T.A. (CGVS2, pg 7). Volgens de beschikbare informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier werd in augustus 2016 een aanslag gepleegd op M.T.A., leider van de provinciale raad (provincial council chief). Hierbij raakten hijzelf en negen anderen gewond en kwamen twee personen om het leven. De aanslag door middel van een explosie vond plaats in de stad Mehterlam. Gezien u volgens uw verklaringen niet ver van de stad Mehterlam woonde (zie bijgevoegd kaartmateriaal en CGVS1, pg 4-5 en pg 12) en jullie voor boodschappen en dergelijke meer naar Mehterlam stad reden (CGVS1, pg 12), mag van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van opvallende veiligheidsincidenten in de stad Mehterlam.

De vaststelling dat u zelf amper voorbeelden kon geven van recente gebeurtenissen in het district Mehterlam, u de vragen hieromtrent trachtte te ontwijken door gebeurtenissen van vele jaren geleden aan te halen of zelfs een incident in Kabul te vernoemen en uw opvallende onwetendheid met betrekking tot gebeurtenissen waarover het CGVS informatie heeft teruggevonden, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u tot februari 2017 in Mehterlam zou verbleven hebben. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat u geen zicht wenste te bieden op de periode van uw hospitalisatie en de periode die daarop volgde en dat u essentiële informatie met betrekking tot deze periodes in uw leven verbergt.”

Uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven blijkt dat verzoekers kennis van recente gebeurtenissen in het district Mehterlam van de provincie Laghman gebrekkig is. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij slechts tijdens zijn herstelperiode in Mehterlam verbleef. Nochtans ligt zowel het dorp Khair Abad waar hij bij zijn oom zou hebben verbleven na zijn hospitalisatie, als zijn geboortedorp Shahi Khel (beide gelegen in de regio Omarzai) in het district Mehterlam van de provincie Laghman, verklaarde verzoeker dat hij niet ver van de stad Mehterlam woonde en stelde hij tevens dat hij zich na een tijdje beter voelde, dat hij opnieuw buitenshuis kwam en dat hij of en toe naar de stad Mehterlam of

andere regio's reisde met de wagen. Er kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat verzoeker op de hoogte is van de veiligheidssituatie en de veiligheidsincidenten in zijn beweerde regio van herkomst teneinde zijn nood aan bescherming te kunnen inschatten, temeer daar hij aanvoert internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van problemen met de taliban. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat het voor hem zeer moeilijk is om een onderscheid te maken tussen gebeurtenissen voor of na zijn herstelperiode, dient er nogmaals op gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij zich na een tijdje beter voelde, dat hij opnieuw buitenshuis kwam en dat hij of en toe naar de stad Mehterlam of andere regio's reisde met de wagen, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat hij kennis heeft recente gebeurtenissen in zijn beweerde regio van herkomst.

Waar verzoeker nog aanvoert *"Dat deze overwegingen nogmaals onbelangrijk zijn, gezien zij de gronden van de asielaanvraag van verzoeker niet aan de orde stellen, hetzij zijn baan bij de IECC, evenals de aanslag waarvan hij het slachtoffer is geweest"*, dient erop gewezen dat wanneer geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het district Mehterlam van de provincie Laghman tot aan zijn vertrek naar België, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die er zich toen zouden hebben voorgedaan (zie ook *infra*). Als zodanig raakt de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering wel degelijk de kern van verzoekers vluchtrelaas. Dit klemt des te meer daar verzoeker zijn tewerkstelling bij de IECC evenmin *in concreto* aannemelijk maakt (zie *infra*).

2.3.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Bijkomend werd vastgesteld dat uw verklaringen over uw tewerkstelling voor de IECC op enkele punten gebrekkig waren, waardoor er eveneens vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw tewerkstelling voor de IECC in de door u voorgehouden periode. Volgens uw verklaringen en de arbeidsovereenkomsten die u neerlegde, begon u in maart 2014 voor de IECC te werken. Uw tweede contract liep af op 13 oktober 2015. U beweerde dat de IECC alleen werkte tijdens de periode van de verkiezingen. Eens het duidelijk werd wie de nieuwe president zou worden, was de opdracht afgelopen (CGVS2, pg 10). Uit de beschikbare informatie (zie NDI Final Report: The 2014 Presidential and Provincial Council Elections in Afghanistan) blijkt evenwel dat de IECC in 2014 voor het eerst functioneerde als een permanent orgaan, waar de commissie voordien opgericht werd 120 dagen voor de verkiezing en ontbonden werd na de aankondiging van de definitieve verkiezingsuitslag. Dat u niet wist dat de IECC sinds 2014 als een permanent orgaan functioneerde, terwijl u net in die periode voor de IECC zou gewerkt hebben, is op zijn minst merkwaardig te noemen. U kon zich voorts niet herinneren hoe lang het duurde vooraleer het duidelijk werd dat Ashraf Ghani als winnaar zou aangeduid worden van de presidentsverkiezingen van 2014 (CGVS2, pg 10). Als redenen hiervoor stelde u dat de klachtencommissie stopte met werken eens de verkiezingen gedaan waren, dat u bij de financiële afdeling werkte en dat u ten derde geen lid was van een politieke partij en dat u daarom niet geïnteresseerd was daarin (CGVS2, pg 10). Het lijkt wel markant dat een werknemer van de IECC niet zou geïnteresseerd zijn in de afwikkeling van de verkiezingen en het uiteindelijke resultaat, te meer u volgens uw verklaringen eigenlijk geen job meer zou hebben eens het verkiezingsresultaat bekend was. U herinnerde zich evenmin of u zelf nog gewerkt had nadat Ashraf Ghani als winnaar werd uitgeroepen: "Ik was achteraf gewond geraakt, en ik lag in het ziekenhuis, ik lag in een ziekenhuis, toen de tijd voorbij was om daar te werken, ik stopte zelf niet, ik raakte gewond, maar ik weet niet of toen nog Karzai aan de macht was of Ghani. Dat weet ik niet meer." (CGVS2, pg 10) Uit de algemeen beschikbare informatie blijkt dat Ashraf Ghani in september 2014 geïnaugureerd werd als president van Afghanistan. U zou op 10 oktober 2015 gewond geraakt zijn, zodat u nog ruim een jaar voor de IECC zou gewerkt hebben na de aanduiding van Ashraf Ghani als nieuwe president. Dat u deze twee belangrijke gebeurtenissen, de bekendmaking van Ghani als president en het incident waarbij u gewond raakte, niet in chronologische volgorde kon plaatsen ten opzichte van elkaar, komt weinig aannemelijk over voor iemand die in de periode 2014-2015 voor de IECC, een Afghaanse overheidsinstantie die een belangrijke opdracht vervult in het kader van verkiezingen, zou gewerkt hebben. Na de pauze bleek u zich dan toevallig terug te herinneren dat het al Ghani was toen u gewond raakte, wat gelet op uw eerdere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud enkel het gevolg lijkt te zijn van enig opzoekwerk tijdens de pauze (CGVS2, pg 10 en pg 17).

Nog werd vastgesteld dat u niet wist of gediskwalificeerde kandidaten een klacht konden indienen bij de IECC (CGVS2, pg 11). U gaf aan dat het voor u niet duidelijk was of ze wettelijk het recht hadden om een klacht in te dienen of niet en dat u zelf op de financiële afdeling werkte (CGVS2, pg 11). Uit uw verklaringen bleek dat u inderdaad administratieve taken vervulde, maar dat u wel klachten moest registreren, dat alle briefwisseling via u verliep, dat u volledige rapporten van uw werkplaats moest opstellen, dat u rapporten van klachten moest inscannen en in een database opnemen, zodat u wel

degelijk kennis zou moeten hebben gehad van het soort klachten dat door de IECC behandeld werd. U kon trouwens ook concrete voorbeelden kon geven van klachten die door de afdeling van de IECC in Parun werden behandeld. (CGVS1, pg 7-8 en CGVS2, pg 11) Uit de beschikbare informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt dat gediskwalificeerde kandidaten klacht konden indienen bij de IECC tegen hun diskwalificatie. In 2014 was er echter onvrede over het diskwalificatie proces dat aansleepte gedurende de verkiezingscampagne en voor onzekerheid zorgde bij kandidaten en kiezers. De IECC kreeg kritiek omdat ze er niet in slaagden tijdig de lijst met gediskwalificeerde namen te publiceren. Dat u wel concrete voorbeelden van klachten kon geven maar niet op de hoogte bleek te zijn van de situatie van gediskwalificeerde kandidaten, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat daaromtrent problemen waren bij de IECC, komt weinig logisch over. Ten slotte bleek u niet te weten op welke plaatsen in Parun er kieskantoren gevestigd waren tijdens de verkiezingen van 2014. U bleef vaag en stelde dat er overal in elk district plaatsen waren (CGVS2, pg 12). Nadat de vraag herhaald werd, antwoordde u uiterst vaag dat er verschillende plaatsen waren, maar dat Parun een kleine plaats is en u niet zelf ging stemmen en dat u dacht dat er in Parun maar één plaats was waar kon gestemd worden en dat Parun een afgelegen regio is waar niets is (CGVS2, pg 12). Geconfronteerd met uw gebrekkige kennis op dit punt, zei u dat het een kleine plaats is en dat ze in elk dorp een kiesbureau hadden, dat de dorpen Nuristani namen hebben en dat u die na vier jaar vergeten bent (CGVS2, pg 17). U zou zelf ook niet op het terrein gewerkt hebben, maar enkel op kantoor (CGVS1, pg 9). Desalniettemin is het opmerkelijk dat u als werknemer van de IECC geen enkele concrete locatie van een stembureau in het district Parun kon noemen. Volgens de beschikbare informatie waren er tijdens de presidentsverkiezingen van 2014 zeven stembureaus in het district Parun (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het geheel van deze vaststellingen nopen ertoe te concluderen dat het weinig geloofwaardig is dat u in de periode 2014-2015 voor de IECC gewerkt hebt. De kennis die u wel bleek te bezitten over de IECC zou u kunnen ingestudeerd hebben. De kennis die u had over Parun zou u ook in een andere context of periode hebben kunnen opgedaan."

Hieruit blijkt dat verzoekers kennis over de werkzaamheden van de IECC gebrekkig is en dat de kennis die verzoeker wel tentoonspreidt hierdoor een ingestudeerd karakter verkrijgt. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift meent "Dat tegenpartij toch beweert dat de verklaringen van verzoeker aangaande de IECC geloofwaardig zijn en dat slechts enkele elementen problematisch zijn".

Waar verzoeker verder stelt "Dat verzoeker spijtig genoeg de mogelijkheid niet had om zich vragen te stellen, voor zover hij zeer snel het slachtoffer van een aanslag is geweest, terwijl de IECC steeds actief was", slaagt hij er geenszins in zijn gebrekkige kennis te verschonen. Verzoeker was immers volgens zijn verklaringen en de voorgelegde arbeidsovereenkomsten bij de IECC tewerkgesteld sedert maart 2014, terwijl de aanslag op zijn persoon volgens zijn verklaringen plaatsvond 10 oktober 2015. Aldus had verzoeker wel degelijk ruimschoots de tijd om de werking van de IECC te leren kennen. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots beweert dat hij zeer snel slachtoffer werd van een aanslag, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

De bewering "Dat verzoeker naderhand geen belangstelling meer had voor deze instelling", ondermijnt de geloofwaardigheid van dit relaas nog verder. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Aangezien verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van problemen met de taliban wegens zijn tewerkstelling bij de IECC, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich hierover terdege tracht te informeren. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Waar verzoeker zijn gebrekkige kennis over de klachten die door gediskwalificeerde verkiezingskandidaten bij de IECC kunnen worden ingediend, tracht te verschonen door erop te wijzen dat hij werkzaam was op de financiële afdeling, dat hij geen jurist is en dat zijn werk zich beperkte tot financiële controle en de registratie van klachten, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat hij wel degelijk met klachten die bij de IECC werden ingediend in aanraking kwam, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat hij hierover enige kennis heeft, *quod non*. Dit klemmt des te meer daar uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de IECC onder vuur lag naar aanleiding van dergelijke klachten.

Ook beweerde verzoeker dat de IECC enkel actief is tijdens periodes van verkiezingen, terwijl uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de IECC sedert 2014 als een permanent orgaan fungeert. In zijn verzoekschrift beweert verzoeker weliswaar dat de IECC in Kabul als een permanent orgaan functioneert maar niet in de provincie Laghman, doch hij

brengt hiervan geen enkel objectief bewijs bij. Dergelijke blote bewering werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker stelt *“Dat tegenpartij de authenticiteit van de door verzoeker ingediende documenten trouwens niet in twijfel trekt, wat ook zijn verklaringen staakt”*, dient erop gewezen dat zulks allerminst het geval is (zie *infra*).

2.3.2.8. Gelet op het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vervolgens terecht dat, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het district Mehterlam van de provincie Laghman tot aan zijn vertrek naar België in februari 2017, evenmin geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat u essentiële informatie hebt achtergehouden ten overstaan van het CGVS met betrekking tot uw levensloop vanaf 2007 tot uw vertrek uit Afghanistan dat u in februari 2017 situeerde. U hebt uw beweerde ononderbroken verblijf in de regio Omarzai (Shahi Khel en Khair Abad) gelegen in het district Mehterlam van de provincie Laghman niet aannemelijk gemaakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Uw vluchtrelaas is onlosmakelijk verbonden met uw tewerkstelling voor de IECC in 2014-2015, met uw hospitalisatie in 2015-2016 in Mehterlam en uw verblijf in Mehterlam in 2016-2017. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw hospitalisatie in Mehterlam vanaf oktober 2015 en uw verblijf in de regio Omarzai in 2016 en begin 2017, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u tijdens uw hospitalisatie ondervraagd werd door de autoriteiten en de naam van S.S. noemde, dat de arbaki vervolgens een operatie zouden uitgevoerd hebben in de regio Hafizano in het district Mehterlam waarbij talibanstrijders zouden gearresteerd en omgekomen zijn, dat u vervolgens aansprakelijk geacht werd voor deze veiligheidsoperatie door de Taliban en dat u in februari 2017 terug telefonisch bedreigd werd door de Taliban toen u bij uw oom in Khair Abad verbleef, waardoor u besloot Afghanistan te verlaten.”

De geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten wordt bovendien bijkomend ondermijnd daar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat het niet aannemelijk is dat verzoeker na de aanslag op zijn persoon tijdens zijn ondervraging door de politie in het ziekenhuis zonder reden de naam van talibanleider S.S. vermeldt, terwijl hij over deze talibanleider amper bijkomende informatie kan geven:

“In dit verband dient opgemerkt te worden dat uw vluchtrelaas op zichzelf een gebrekkige logica vertoonde. U kon immers redelijkerwijs niet duiden waarom u de naam van deze S.S. zou genoemd hebben, terwijl u niet wist wie u in feite bedreigd had (CGVS2, pg 14). U zou zijn naam zonder reden genoemd hebben (CGVS2, pg 14). Gelet op het risico dat het met zich mee zou brengen om informatie over de taliban door te geven aan de overheid in de Afgaanse context, komt het niet aannemelijk over dat u zonder reden een naam van een talibanleider zou doorgeven aan de overheid. Vervolgens kon u evenmin duidelijk maken waarom de informatie die u zou gegeven hebben aan de overheid van belang zou geweest zijn voor het uitvoeren van een veiligheidsoperatie. U gaf immers zelf aan dat het algemeen bekend was waar de taliban zich ophield in uw regio en dat u zelf niet over de regio Hafizano zou gesproken hebben met uw ondervragers (CGVS2, pg 15).

Daarnaast bleek dat u amper iets kon vertellen over de figuur van S.S., wat blijkt geeft van een gebrek aan interesse in uw eigen vluchtrelaas. U zei dat u geen verdere informatie over hem had en dat u het anders al lang zou verteld hebben (CGVS2, pg 14). U wist niet of hij nog leefde (CGVS2, pg 14). Uw familie, die nog altijd in de regio zou verblijven bij uw oom in Khair Abad, zou sinds uw vertrek geen problemen gekend hebben met de figuur van S.S.. U haalde aan dat zij geen problemen kenden omdat uw kinderen niet meer naar school gaan en dat zij geen job hebben en dat mensen die officiële jobs hebben of naar school gaan wel problemen kunnen krijgen (CGVS2, pg 14). Daarna stelde u vreemd genoeg dat uw oom Z. wel nog gaat werken en dat hij leerkracht is en ontkrachtte u zodoende uw eigen redenering. U moest dan toegeven dat dit een officiële job was en stelde dat de leerkrachten tot nu toe geen problemen kregen (CGVS2, pg 14). De logica binnen uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtrelaas was dus ook hier ver te zoeken. U had geen enkele concrete informatie over de huidige situatie in verband met de talibanleider S.S., hoewel deze informatie van cruciaal belang zou zijn voor de veiligheid van uw eigen familieleden (CGVS2, pg 14-15).”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij de naam van talibanleider S.S. heeft genoemd omdat hij getraumatiseerd was, zwaargewond was en in het ziekenhuis lag zodat hij *“duidelijk diep getroffen was en ondervraagd werd door politieagenten die ook hun eigen kijk op de zaak hadden en die dus het antwoord van verzoeker afleiden die, zonder reden, zoals hij het bekend, deze naam kon geven”*,

komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker enkel dat hij zonder reden de naam van talibanleider S.S. vermeldde en maakte hij geen melding van trauma, verwondingen, een verblijf in het ziekenhuis of een eigen interpretatie van de politieagenten die hem ondervroegen om hiervoor een verklaring te bieden. Waar verzoeker stelt *“Dat verzoeker niet meer kan vertellen over deze figuur omdat hij alleen weet wat over hem in de pers is verschenen”*, bevestigt hij zijn gebrekkige kennis over S.S.. In zoverre verzoeker meent dat S.S. iets te maken heeft met de beweerde aanslag op zijn persoon, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over deze man, *quod non*. Waar verzoeker stelt als volgt: *“Dat dit element niet volstaat om tot het besluit te komen dat de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn en op een weigering van de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming moet uitkomen”*, dient benadrukt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker verklaarde dat zijn familieleden sedert zijn vertrek naar België geen problemen meer hebben gekend en dat zijn uitleg voor het uitblijven van problemen voor zijn familieleden geen steek houdt. Dienaangaande voert verzoeker echter geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

2.3.2.9. Gezien het voorgaande slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij tot aan zijn vertrek naar België in het district Mehterlam van de provincie Laghman heeft verbleven zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die er zich zouden hebben voorgedaan, temeer gelet op zijn onaannemelijke verklaringen betreffende deze vervolgingsfeiten. De door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) werpen hierop geen ander licht. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten, kunnen niet volstaan om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Er dient benadrukt te worden dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen. Bovendien blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie met documenten en dat zowat elk document tegen betaling kan verkregen worden. Er kan derhalve niet zonder meer aangenomen worden dat de arbeidsovereenkomsten en de badge van de IECC die u neerlegde authentiek zouden zijn.

De door u neergelegde kopie van één pagina van uw internationaal paspoort, afgeleverd op 10 augustus 2016 te Kabul, vormt een indicatie van uw identiteit. Het gegeven dat het paspoort in Kabul werd afgeleverd en niet in de provincie Laghman waar u volgens uw verklaringen verbleef, vormt een bijkomende indicatie dat u informatie met betrekking tot uw verblijfsplaats(en) voorafgaand aan uw vertrek hebt verborgen. U zou uw paspoort in Kabul aangevraagd hebben omdat u toen heel veel rugpijn had, dat u voor de zekerheid een paspoort wilde hebben in geval u dat nodig zou hebben en uw medische toestand niet zou toelaten in geval van nood alsnog een paspoort te regelen en dat de procedure in Kabul snel kon worden afgehandeld, terwijl u in Laghman een maand zou moeten gewacht hebben (CGVS1, pg 11). Gezien u echter volgens uw verklaringen Afghanistan niet zou verlaten hebben tot februari 2017, komt het weinig overtuigend over dat u enkel als voorzorgsmaatregel heel snel een paspoort wilde regelen. U legde uw origineel paspoort niet neer en u gaf als uitleg dat u uw paspoort had achtergelaten onderweg. U zou uw paspoort op zak gehad hebben bij uw vertrek uit Afghanistan en zou uw paspoort verloren zijn in Iran. U had uw paspoort vastgemaakt aan uw kleren en u liet die kleren ergens achter. U werd ergens ondergebracht door de smokkelaar en u moest al uw spullen daar leggen, daarna vroegen ze jullie snel te vertrekken en zo hebt u uw paspoort achtergelaten. (CGVS1, pg 10-11) Gelet op het belang van een internationaal paspoort, komt het niet geloofwaardig over dat u zonder meer uw paspoort zou achterlaten omdat de smokkelaar jullie vroeg om te vertrekken. Er kan dan ook ten eerste vermoed worden dat u uw paspoort achterhoudt om belangrijke informatie, zoals een andere vertrekdatum, een visum of een verblijf in een derde land, te verbergen voor het CGVS.

Uw originele taskara afgeleverd te Laghman, de vertaling van uw taskara, de kopie van de taskara's van uw vader, zoon, dochter en echtgenote, het origineel overzicht van uw hogere studies, de originele aanbevelingsbrief van de universiteit van Nangarhar en het origineel getuigschrift middelbaar onderwijs van uw vader, bevatten gegevens met betrekking tot uw identiteit, uw familie en uw studies, die op zich niet betwist worden door het CGVS. Deze documenten wijzigen niets aan bovenstaande analyse.

Uw bankkaart van New Kabul Bank kan ook niets wijzigen aan de beoordeling van uw asielmotieven, daar deze kaart geen informatie bevat met betrekking tot uw verblijfsplaats(en). De foto's van uw familie in Mehterlam doen evenmin afbreuk aan hogervermelde vaststellingen. Het loutere feit dat uw familieleden recent – wat niet kan opgemaakt worden uit de foto's zelf – foto's maakten op bekende plaatsen in Mehterlam, toont niet aan dat zij effectief in die regio verblijven, laat staan dat deze foto's kunnen bewijzen dat u zelf tot februari 2017 in Mehterlam gewoond hebt. De medische attesten en foto's van uw littekens en verwondingen werden reeds besproken. Zoals gezegd wordt het gegeven dat u gewond bent geraakt en dat u op heden nog steeds medische problemen kent, op zich niet betwist. De medische expertise die u aanvroeg (zie aanvraag van maart 2019, werd tot op heden niet overgemaakt aan het CGVS, zodat de eventuele vaststellingen die een dergelijke expertise zou kunnen aanbrengen, niet in rekening konden gebracht worden bij de beoordeling van uw verzoek. U werd verzocht een update te geven met betrekking tot de stand van zaken van deze medische expertise, maar u hebt nagelaten het CGVS hieromtrent in te lichten (zie CGVS2, pg 4,5)."

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij de geboorteakten van zijn kinderen voorlegt, "die zijn verblijf in LAKHMANN aantonen", "Dat verzoeker bij tegenpartij al foto's van zijn woning daterend van mei 2019 indiende, evenals het bewijs van de lokalisatie van deze in LAKHMANN", "Dat deze documenten duidelijke bewijzen zijn van zijn dorp van herkomst" en "Dat het paspoort alleen om reden van zijn zware verwondingen en bij wijze van uitzondering in KABOUL werd verkregen" daar hij dit anderszins in Laghman zou hebben verkregen, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich geen ander licht werpt op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. De geboorteakten van zijn kinderen hebben geen betrekking op verzoeker en kunnen zijn recent verblijf in de provincie Laghman voorafgaand aan zijn vertrek naar België dan ook niet aantonen. De foto's ontberen bewijswaarde wegens de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden. Ze tonen hoe dan ook niet aan dat verzoeker tot aan zijn vertrek naar België in de provincie Laghman verbleef. Indien verzoeker zwaargewond was, kan eens te meer worden verwacht dat hij zijn paspoort in zijn voorgehouden regio van herkomst zou aanvragen en niet helemaal naar Kabul zou reizen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-6) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.11. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar België heeft verbleven in het district Mehterlam in de provincie Laghman, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER